

Alexandr Szergejevics Puskin

Jevgenyij Anyegin

HARMADIK FEJEZET

Elle était, fille, elle était amoureuse.
(MALFILÁTRE)

„Leány volt, szerelmes leány” - mottó Malfilâtre francia klasszicista költő Narcisse című verséből. A folytatás:
„Megbocsátok néki – a szerelem vitte bűnbe. Óh, bár a sors színtűgy megbocsátana!”

1

„Hová? Ej, ej, poéta-lélek!”
- Szervusz, nekem már menni kell. -
„Én nem tartóztatlak, de kérlek:
Az estédet hol töltöd el?”
- Larinéknál. - „Hát ezt csodálom,
S nem terhes társadalmi járom,
Hogy náluk teljék minden est?”
- Cseppet sem az. - „Nem értem ezt.
Elképzelek (hű kép? figyeld meg),
Szemem a társaságba lát:
Jó s egyszerű orosz család,
Agyonkínálnak, úgy szívelnek -
Befőtt, beszéd, sok, végtelen,
S a tárgy: esőzés, marha, len.”

„2

- Hisz ez még nem baj, úgy találom. -
„Az unalom baj, nemdenem?”
- Ahogy ti éltek, én utálom,
A házas kört kedvelem,
A kört, ahol... - „Megint eklóga?
Elég ebből, hagyd a manóba!
Mi az? Hát úgy sietsz ma? Kár.
Mondd, Lenszkij, láthatnám-e már
Phyllisedet vonzó körében,
Ki álmod s versed sugara,
Megrikatód, et caetera?...
Mutass be.” - Tréfálsz. - „Semmiképpen.”
- Örömmel. - „S mikor?” - Most, gyerünk.
Meglásd, örülnek majd nekünk.

3

Indulhatunk. - S már droskin ülnek
S robognak. Már a cél is int.
Sok már a jóból, úgy örülnek
Larinék ős szokás szerint.
Vendéglátásra is szabály van.
Befőttet hoznak kicsi tálban,
Az asztalon korsó bor áll
És áfonyalevet kínál

.....
.....
És hazahajtottak galoppban
A legrövidebb úton át,
Mi meg most lessük el titokban
Két ifjú hősünk pár szavát.
- Ásítasz, Anyegin? - „Szokásból.”
- Ily szörnyen unatkozni máshol
Nem láttalak. - „Mindegy nekem.
Nézd, éj van már a réteken.
Andrjuska, jó lesz hazatérni!
Milyen sivár táj! Aproó:
Larinné szimpla s csacsogó,
De kedves és jólelkű néni.
De az az áfonyás zamat...
Féltettem tőle gyomromat.

5

És mondd csak, melyik volt Tatjana?”
- Az a borús, ki szót került,
S némán s merengve, mint Szvetlana,
Az ablak szegletébe ült. -
„S húgához hűz szíved szerelme?”
- S ha hozzá? - „Nénje érdekelne,
Ha költő volnék, Olga nem,
Az arc üres, lélektelen,
Mint egy Van Dyck-madonna képe,
Kerek s pirosuló színű, mint
Amott a hold, mely bárgyun int
A bárgyu horizonton égve.”
Vlagyimir kurtán válaszolt,
S egész úton egy szót se szólt.

6

Anyeginunk látogatása
Larinékra mélyen hatott,
De másoknál is volt hatása,
Minden szomszédot izgatott.
S nincs vége célzó tréfaszónak
S a suttyomban találgatónak,
Mely pletykát célt hibázva szőtt,
És Tatjanának szánta őt.
Akadt, ki váltig hajtogatta:
Kitűzték már a nagy napot,
De Anyegin nem juthatott
Új gyűrűkhöz, s késnek miatta.
Hogy Vlagyimir és Olga pár,
A hír rég eldöntötte már.

Tatjana hallotta s figyelte,
 S bántotta minden szóbeszéd,
 De titkon örvendett a lelke,
 A hír megfogta lányeszét.
 A szíve meglobbant utána,
 Órája üt s szeret Tatjana.
 A földbe hullt mag is kikel,
 Ha a tavasz reá lehel.
 Vágytól rég búra vált a kedve,
 Már rég hevült s ábrándozott,
 Végzetes italt szomjazott;
 Fiatal keble rég epedve
 Hordozta gyötrő vágyait,
 S várt, várt a lelke... valakit.

S kívárta... Nagyra nyílt szemével
 Meglátta végre: Ő az! Ő!
 Jaj, most a nappal és az éjjel
 És fűtött álma bővülő
 Képpel telik meg. Lányszívének
 A tárgyak is róla beszélnek
 Varázsosan, szünetlenül,
 Még kedves szót is un s kerül,
 S teher, ha szolgáló becézi.
 Bánatnak adja át magát,
 Nem hallja vendégük szavát,
 Átkozza, hogy ráér benézni,
 S váratlanul is látogat,
 Náluk ragad, s fecseg sokat.

Regényben most hogy áhitotta
 Az édesbús költői szót!
 S mily életes varázssal itta
 A csábító illúziót.
 Lélek-tüzén életre kelnek
 Regényhősök, regény-szerelmek.
 Linar s Malek-Adhel mese
 És Julie Volmar kedvese,
 S a szenvedély bús vértanúja.
 Werther s a pompás Grandison
 - Meséjétől elaluszom -,
 Álmodva mind-mind látja újra,
 S mind egy alakká egyesül,
 S mind Anyeginná testesül.

S amíg az édes mérget issza,
 Magát hősnőnek képzele,
 S Delphine lesz, Julia, Clarissa;
 S ártó könyvében meglele,
 Kószálva halk erdőmagányban,
 Vágyuk titkos tüzét a vágyban,
 Mely túlfeszült szívében ég,
 Sóhajt, s e más gyönyörűség,
 Más bú övé lesz révületben
 Egész lelkén áradva szét,
 S hősének szóló levelét
 Könyv nélkül mondja s önfeledten...
 De - ne csodálkozzunk azon -
 Anyegin nem volt Grandison.

A hőst az alkotója régen,
 Tisztos, komoly hűrt ütve meg,
 Úgy ábrázolta példaképpen,
 Hogy eszmény volt, ember-remek.
 Csupa kedvesség és nemesség,
 S a rosszak űzik, hogy elessék;
 Jólelkű, érzékeny s eszes,
 Az arca vonzó, kellemes,
 Bűn nem győz tiszta szenvedélyén,
 Nem-lankadó, lelkes vitéz,
 Ki életét áldozni kész -
 S a mű utolsó része végén
 Mindig a bűn az elbukó,
 És koszorúsan győz a jó.

De a lelkek ma ködben élnek,
 Ma álmosít a vén morál,
 Regényben is kedvelt a vétek,
 S a jó legyőzve félreáll.
 A süldő lány brit rémmesével
 Fekszik le, s az riasztja éjjel,
 Töprengő Vampirért remeg,
 Csavargó Melmoth fogta meg
 S Ahasver, bolygó végzetével,
 Sőt a kalóz is hőse már.
 Vagy a titokzatos Sbogár.
 Lord Byron szerencsés szeszéllyel
 Ad zord önzésnek álruhát:
 Bús és borús romantikát.

Barátaim, van célja ennek?
 Ha isten úgy akarja, hát
 Búcsút mondok költő-hitemnek,
 S új ördög üt bennem tanyát.
 Phoebus dühének ellenállok,
 A csendes prózához leszálok,
 S egy régimódi nagy román
 Foglal le sorsom alkonyán.
 Nem gaz bünt festek szörnyű hüen
 S nem mondok nektek rémmesét:
 Orosz családok életét
 S multját festem le egyszerűen,
 Szerelmet, édes álmodást,
 Régi világot, ó szokást.

Írom, ami apák szavából
 S nagyapákéból rám maradt,
 Leírom, hogy sétált a pár, hol
 Patak futott vén hárs alatt;
 A féltés kínját és a válást,
 Békülést, könnyes megtalálást,
 Új meghasonlást, új borút
 S végül: menyasszony-koszorút...
 Hült szenvedély éled fel újra
 Sok forró, szép szóban, melyet
 A nyelvem régen rebegett
 Gyönyörűszép lábhoz borulva,
 Hódolva bús-szerelmesen -
 Elszoktam tőlük teljesen.

Kedves Tatjana, szánva szánlak!
 Együtt sírok veled, sokat;
 Az új idők tirannusának
 Kezébe adtad sorsodat.
 Véged van, kedves; vak reményed,
 Bús boldogsággal csalva téged,
 Kínálja majd édes borát,
 A gyönyörűség mámorát
 S varázslatos mérgét a vágynak.
 Álmodsz, ámít a képzelet,
 Lányálmaid rejtő-helyet
 S boldog találkozást kívánnak,
 S ahol csak jár tekinteted,
 Ott a kísértő: végzeted.

S Tatjanát vágya űzni kezdi,
 Gyümölcsösükbe elvonul,
 Szemét révülten földre szegzi,
 Lassít s áll mozdulatlanul;
 Melle hullámszik izgatottan,
 Arcán hevültség lángja lobban,
 Lélegzete sűrűn vesz el.
 A füle zúg, szeme tüzel...
 Éj lesz, a hold, az éji strázsa,
 A messzi égbolton halad.
 Fülemile a lomb alatt
 Dalt zeng, megejt a dal varázsa.
 Tatjana álmatlan remeg,
 S dajkáját így szólítja meg:

„Nem alszom, szellőztesd szobámat,
 Megfűlok! Ülj mellém, nyanyám.”
 - Mi bánt? - „Az unalom s a bánat.
 Múlt dolgokról mesélj talán.”
 - Mit? Nem tudok mesélni, nem, nem,
 Régen sok minden volt eszemben,
 Történetek s mesék, de hány!
 Gonosz szellem s tündérleány;
 De most immár, Tanjám, felejttem,
 Lásd, nemrég még tudtam s ma nem.
 A vénség tréfát űz velem!
 Eszem kihagy. - „Beszélj ma, lelkem,
 Multadról, s egyre válaszolj:
 Szerelmes is voltál te, szólj!”

- Ugyan! Fiatallány-koromban,
 Nem is hallottuk: szerelem;
 Napam ki is vert volna nyomban,
 Ha csak kérdezni is merem. -
 „Akkor mondd, hogy mentél te férjhez?”
 - Bizony, az isten vitte véghez.
 Ő volt fiatalabb: Vanyám,
 Én meg tizenhárom talán.
 A szerző-nő meglátogatja
 A sok rokont egymás után.
 Két hétig tart, s megáld apám.
 Torkom szorongás fojtogatja,
 Hajam kifonják, sírni kell,
 S énekkel paphoz visznek el.

S elvittek máshoz, más családba...
 Nem is hallgatsz rám, kedvesem... -
 „Nyanyám, a bú... minden hiába,
 Elepedek, émelyedem:
 Csak sírni és zokogni vágyom!”
 - Kórságos baj lehet, leányom;
 Az Úr őrizze életed!
 Bármit kérsz, megteszem neked.
 Milyen forró vagy! - „Nem betegség.”
 - Szentelt víz meggyógyítana... -
 „Én... szerelmes... vagyok... nyanya...”
 - Ó, könnyörülő égi szentség! -
 Imát mondott és reszketett
 S a lányra keresztet vetett.

„Szerelmes” - súgta gyenge hangon
 Öreg dajkájának. - Pihenj,
 Beteg vagy, úgy látom, galambom. -
 „Szerelmes - hagyj magamra, menj.”
 És künn a telehold világa
 Bágyadt fényt szórt a lányszobába,
 Csillant a halvány arcú lány
 Éjjelre kibontott haján
 S könnyén; előtte kicsi széken
 A vénasszony gubbaszt helyén,
 Kendővel kedves, ősz fején,
 Bokáig érő köntösében.
 Csend van, holdfény búvólta meg
 A tájat, minden szendereg.

S távolba vonja szenvedélye,
 Amíg a holdvilágba néz...
 S egy gondolat cikáz eszébe...
 „Hagyj itt, jobb, ha aludni mész.
 Tollat, papírt - ne félj, igyekszem,
 Idébb az asztalt, így, lefekszem.
 Jó éjt.” És egyedül maradt.
 Csend. Csak a hold vet sugarat.
 Tatjana ír könyökre dülve.
 S lelkében csak Jevgenyij él,
 S a meggondolatlan levél
 Szűz érzéséről szól hevülve.
 Kész. Összehajtja, révedez...
 Tatjana! Kihez szól? Kihez?

Láttam sok nőt, ki szép s kegyetlen
 És tiszta, mint a tél, s hideg,
 Makacs, megvesztegethetetlen -
 Az én eszem nem érti meg.
 A góg előtt bámulva álltam,
 A született erényt csodáltam,
 Ilyentől futni volt okom,
 Borzadva láttam homlokon
 A pokol rettentő ígét:
Minden reményről mondj le itt!
 Ilyennek baj, ha felhevit,
 S öröm, ha elriasztva rémit.
 A Néva-parton, meglehet,
 Láttál hasonló hölgyeket.

Hizelgő hódolók körében
 Ismertem más szeszélyű nőt,
 Hiún fogadta és kevélyen
 A sóhajtót s dicsérgetőt.
 S mit láttam nagy csodálkozással?
 Szigorúan, de számítással
 Félénk szerelmet elriaszt,
 Hogy aztán visszacsálja azt.
 Elég egy résztvevő tekintet,
 Elég egy halk, sajnálkozó,
 Gyengédnek mímelt röpke szó,
 S az ifjú, kit szíven legyintett,
 Hiszékenyen, vakon, bután
 Szalad a délibáb után.

Tatjánának nagyobb-e bűne?
 Mert egyszerűen, naivan,
 Gyanútlanul hisz s lelkesülve
 Eszményében s álmaiban?
 Mert fortély nélkül tud szeretni
 S mert vágyait tudná követni?
 Mert oly hiszékeny lelkü még,
 Mert megáldotta őt az ég
 Csapongó, lázas képzelettel,
 S van benne bátorság, erő,
 Makacssággal szövetkező,
 És szív, mely telve van tüzekkel?
 A szenvedélyt, mely lengeti,
 Meg nem bocsátjátok neki?

Kacér nők hűvösen figyelnek,
 Tatjana úgy szeret s hevül
 S úgy adja szívét, mint a gyermek,
 Egészen és feltétlenül.
 Nem mondja: lassan, csak beosztva,
 Szerelmünk árát ez fokozza,
 S hálónk könnyebben fogja meg:
 Előbb remény, mely hízeleg
 Önérzetének is titokban;
 Majd kétséggel gyötörjük el
 S féltéssel szítjuk újra fel,
 Másként gyönyörtől jóllakottan,
 Ravasz rabunk, könnyen lehet,
 Széttörné a bilincseket.

Hanem van itt még egy nehézség:
 Becsületünk nem hagyhatom,
 S levelét, nincsen benne kétség,
 Le is kell majd fordítanom.
 Oroszul hősnőm nem tudott jól,
 Nem olvas hazai lapokból,
 Édes anyanyelvén tehát
 Küzdve fejezi ki magát,
 Franciául tud írni szépen...
 De mit tegyünk? Ismételem:
 Nálunk a női szerelem
 Oroszul nem szólt még levélben.
 Mert büszke nyelvünk, bár tanult,
 Levélprózához nem simult.

Tudom, biztatják már a nőket,
 Hogy oroszul olvassanak.
 Rendben van! Máris látom őket:
 Kezükben a „Jámbor Szavak”!
 Poétáim, válaszra várok:
 Vajjon a kedves ideálok,
 Kiket, hogy vezekeljetek,
 Titokban megverseltetek
 S imádtatok rajongva s égve,
 Nem ejtettek sok-sok hibát,
 S nyelvünket - nem a franciát -
 Nem törték bájosan kerékbe?
 S az ajkukon az eltanult
 Nem anyanyelvvé alakult?

Isten ments: tudóst látni bálban,
 Akin szalag van s főkötő,
 Vagy bölcsésszfélét sárga sálban
 A lépcsőházban - rémitő!
 Mosoly nélkül lány málna-szája
 S az orosz szó, ha nincs hibája,
 Nem ízlésem, nem szeretem.
 Lehet, hogy jönnek, jaj nekem,
 Új szép lányok, kiket megintett
 Sok esdeklő folyóirat,
 S a vers, a vers lesz nagy divat,
 S ők oktatnak nyelvtanra minket;
 De én?... bizony, már így van ez:
 Ragaszkodom a régihez.

Mert egy-egy helytelen, hanyag szó,
 Mely lompos és hamis lehet,
 Vagy pontatlan s gügyögve hangzó,
 Ma is rezzenti szívemet.
 Bűnt nem bánok, ha kedves emlék,
 S a gallicizmust szeretem még,
 Mint ifjúságom vétkeit,
 Mint Bogdanovics verseit.
 Elég. Jobb lesz előremenni,
 S drágám írását adni már,
 Szavamat adtam erre; kár:
 Most már szeretném visszavenni.
 Parny, az érzelmes, finom,
 Kiment divatból, jól tudom.

Lakomák s bú költője, hívlak.
 Elképzelem: itt vagy velem
 S én egy kéréssel háborítlak,
 Amely talán szerénytelen:
 Amit más nyelven írt a drága,
 Hangold a versed dallamára,
 Hadd szóljon búvös hangokon.
 Hol vagy? Jöjj hozzám. Lásd, jogom
 Mély bókolással átadom ma...
 De messze ment ő, messze, s ott
 Dicséretektől elszokott,
 Bús finn sziklák között bolyongva,
 S a lelke nem hallhatja most
 A hívó szót, a bánatost.

Tatjana levele. Ha nézem,
 A lelkem búval lesz tele,
 Szentségként őrizem, becézem,
 S betelni nem tudok vele.
 Ki súgta édes vallomását,
 Bájos-hanyag fogalmazását,
 A megható és kusza szót,
 A balga szívből fakadót,
 Melynek veszélyt rejt áradása?
 Nem érthetem. De itt adom
 Gyarlón fordítva s szabadon:
 Élő kép halvány színű mása:
 Mint mikor Freischütz hegedül
 Egy kezdő kéz ügyetlenül.

TATJANA LEVELE ANYEGINHOZ

Én írok levelet magának -
 Kell több? Nem mond ez eleget?
 Méltán tarthatja hát jogának,
 Hogy most megvessen engemet.
 De ha sorsom panasz-szavának
 Szívében egy csepp hely marad,
 Nem fordul el, visszhangot ad.
 Hallgattam eddig, szólni féltem,
 És higgye el, hogy szégyenem
 Nem tudta volna meg sosem,
 Amíg titokban azt reméltem,
 Hogy lesz falunkban alkalom,
 S hetenként egyszer láthatom;
 Csak hogy halljam szavát, bevallom,
 Szóljak magához, s azután
 Mind egyre gondoljak csupán,
 Éjjel-nappal, míg újra hallom.
 Mondják, untatja kis falunk,
 A társaságokat kerüli,
 Mi csillogtatni nem tudunk,
 De úgy tudtunk jöttén örülni.

Miért jött el? Békességesen
 Rejtőzve mély vidéki csendbe,
 Tán meg sem ismerem sosem,
 S a kint sem, mely betört szívembe;
 Tudatlan lelkem láza rendre
 Enyhülne tán s leszállana,
 S akit szívem kíván, kívárva,
 Lennék örök hűségű párja
 S családnak élő, jó anya.

Másé!... A földön senki sincsen,
Kinek lekötém szívemet.
Ezt így rendelte fenn az Isten...
Tied szívem, téged szeret!
Ó, tudtam én, el fogsz te jönni,
Zálog volt erre életem;
Az égieknek kell köszönni,
Hogy sírig őrzöm vagy nekem...
Rég álmhős vagy éjjelemben,
Látatlan is kedveltelek,
Bűvöltek a csodás szemek,
Rég zeng hangod zenéje bennem...
Nem álom volt, színezgető!
Beléptél, s ájulásba hullva,
Majd meglobbanva és kigyúlva
Szívem rád ismert: ő az, ő!
Nem a te hangod szólt-e újra,
Ha egy-egy csendes, bús napon
Ínséges szívekhez simulva
Vagy imádságban leborulva
Altattam égő bánatom?
Nem te vagy itt árnyék-alakban,
S nézel reám e pillanatban
Az áttetsző homályon át?
Nem te hajolsz párnámra éjjel,
Suttogsz: szerelemmel, reménnyel
Enyhítéd lelkem bánatát?
Ki vagy? Órangyal vagy te, féltőm?
Vagy ártóm és gonosz kísértőm?
Dönts el hamar, hogy lássak itt.
Lelkem talán csak vágya csalja,
Tapasztalatlanság vakít,
S az égi kéz másként akarja...
Hát jó. Sorsom gyanútlanul
Gyónásommal kezédbe tettem,
Előtted könnyem hullva hull,
Könyörgök: védj, őrködj felettem...
Gondold el, mily magam vagyok,
Nincs egy megértő lelki társam,
Így élek néma tompulásban,
Én itt csak elpusztulhatok.
Várlak: emeld fel árva lelkem,
Nézz biztatón, ne adj te mást -
Vagy tépd szét ezt az álmodást
Kemény szóval. Megérdemeltem.

Végzem! Átfutni nem merem,
Megöl a félelem s a szégyen,
De jelleme kezes nekem,
Bízom: a sorsom van kezében...

Pihég, sóhajt, nincs vége-hossza,
 S kezében a levél remeg;
 A nyelvén rózsaszínű ostya:
 Tikkadt száj nem olvasztja meg.
 Fejecskéjét meghajtja árván,
 A könnyű ing gyönyörű vállán
 Lesiklik, s báját felfedi...
 De lám, már-már alig veti
 Fényét a hold. Ködölve, lassan
 Dereng a völgy, még tétováz.
 Az ér ezüst már; a kanász
 Falut serkentő kürtje harsan.
 Megvirrad. Minden ébredéz.
 Tatjanát nem érdekli ez.

Nem lát napkeltét, friss vidéket,
 Csak félrebillent fejjel ül,
 Levelére nem nyom pecsétet,
 Úgy eltűnődik, elmerül.
 Ajtó nyílik halkán, s a dajka,
 Ősz Filipjovna lép be rajta,
 Tálcán teát hoz: - Tubicám!
 Ideje lesz felkelni ám!
 Mi az? fenn vagy már, szép leányom?
 Te hajnallal kelő madár!
 Az este aggódtam! De már
 Jól vagy, istennek hála, látom!
 Az esti búból: semmi nyom.
 Az arcod: mint a mákszirom. -

„Ó, nyanya, tedd meg, drága lélek...”
 - No mit? Parancsolj, gyermekem. -
 „Nehogy azt hidd... rólam... de kérlek...
 Látod... Jaj, tedd meg ezt nekem!”
 - Tanúm az Úr, szívembe láthat. -
 „Küldd el titokban unokádat
 Any... Any... a szomszédhoz, levél...
 De meghagyod, hogy nem beszél.
 S arról, hogy én, Tatjana, küldtem,
 Egy szót sem szól, meg nem nevez...”
 - Kihez menjen, kedves, kihez?
 Lásd, mostanában meghülyültem.
 Itt sok szomszéd van, jó hugom,
 Még felsorolni sem tudom. -

„Milyen értetlen vagy ma, néne!”
 - A vénülés, drágám, a kor,
 Elmémnek megtompult az éle.
 De jól vágott valamikor:
 Az uraság egy fél szavára... -
 „Elég ebből, nyanyácska, mára,
 Tompult elméd sem érdekel,
 Csak a levél, ezt küldjük el,
 Anyeginhoz.” - Értem beszéded,
 Ne haragudj rám, csillagom,
 Butuska lettem én nagyon!
 Hogy elsápadt megint a képed! -
 „Nyanyám, ugyan hagyd, semmiség.
 Unokád nem mehetne még?”

Nincs válasz, s már leszállt az este.
 Reggel jött s az sem hozta el,
 Korán öltözve várta, leste
 S belesápadt: mikor felel?
 Jön Olga ifjú tisztelője,
 S a ház úrnője kérdi tőle:
 „Hol jár barátja, kedvesem?
 Hűtlen lett hozzánk teljesen.”
 Pirul Tatjana, reszket, olvad.
 - Azt mondta, eljön biztosan,
 Ma még - szólt Lenszkij. - Dolga van:
 Tán levelekre válaszolgat. -
 Szemét hősnőnk fel nem veti.
 Lenszkij nem feddést szánt neki?

Szürkül. Az asztal szamovárja
 Meg-megragyog s zümmögve szól,
 Gomolyog már a könnyű pára
 Az áthevült fedő alól.
 S már osztja is kezével Olga
 Sötét sugárral csésze-sorba,
 Párája illatozva száll,
 Apró inas tejszínt kínál;
 Tatjana az ablakhoz állva
 A hűs üvegre rálehel,
 S a drágám gondba mélyed el
 És bájos ujjal a homályba
 Két szent betűt jegyez keze,
 Nagy névbetűk: az O s az E.

A könnye fátylat von szemére,
 Sóvárgó lelke fáj nagyon.
 Lódobogás!... Elhül a vére.
 Itt csattog már az udvaron!
 Jevgenyij! Ah! - S kifut remegve,
 Könnyebb az árnyék sem lehetne,
 Lépcsőn és udvaron suhan,
 Vissza se néz, repül, rohan,
 Gázol virágban, díszbokorban,
 Fut pallókon s ágyáson át,
 Letördös cserjét, orgonát.
 Fut réten, tó mellett, fásorban,
 A patakpartig menekül,
 S egy padra ott erőtlensül

Lerogy... „Jevgenyij! Végre! Végre!
 Úristen, mit gondolhatott?”
 S vergődő szívében reménye,
 Ha halk is, el nem hallgatott.
 Ott ül borzongva és zihálva.
 Jön már? Vár és figyel. Hiába.
 A sűrű kert málnás-során
 Szolgálók szednek szaporán,
 Buzgón dalolgat valamennyi.
 (Az uraság parancsa volt,
 Mert aki kórusban dalolt,
 Az nem tudott aközben enni,
 Foglalt a száj, míg zengedez -
 Ravasz vidéki ötlet ez!)

A LÁNYOK ÉNEKE

Szép leányok, társaink,
 Kedves lánypajtásaink,
 Táncban fürgék legyetek,
 Vígan serénykedjete!
 Fújjatok csak éneket,
 Régieket, szépeket,
 S hogyha legényszem figyel,
 Csaljátok csak jó közel.
 És ha aztán lépre ment,
 Szedjük rá a szemtelent:
 Fussunk szét, meg ne várjuk,
 Marék meggyel dobáljuk,
 Málnával is, édessel,
 Ribizlivel, veressel.
 Ide ne járj fülelni,
 Régi nótát figyelni,

Játéklesni itt ne járj,
Utánunk ne kóricálj.

40

De Tatjanát nem érdekelte
Sok csengő hang mit énekel,
Csak reszkető szívét figyelte:
Jaj, bárcsak csendesülne el,
Bár orcáján a láng lohadna -
De szíve csak remeg dobogva,
S arcán a tűz csak nem lohad,
Növekvő forróságot ad...
A lepke is vergődik árván,
Szivárványos szárnnyal, vadul,
Ha fiúkézbe jut rabul;
A nyúl az őszi búzatáblán
Így reszket meg, ha hirtelen
Lesből a puskás megjelen.

41

Felállt és sóhajtozva végre
Kis padjától tovább haladt;
De mihelyt a fasorba tért be
És feltekintett - pillanat:
Jevgenyij ott áll, fény szemében,
Mint egy félelmes árny az éjben.
A lány, amint meglátja őt,
Megtorpan, mint a tűz előtt.
A váratlan találkozáson
Mi történt, most nem mondom el,
Barátaim, pihenni kell;
Frissülni jó kiránduláson
Sok szó után erő s öröm.
A verset majd végigszövöm.